

încercăm să obținem ajutor de oriunde putem, și-L ținem pe Dumnezeu în rezervă, așa, pentru orice eventualitate, poate pentru ceasul ultimei noastre încercări.

Ne adresăm celor mari ai lumii acesteia și fiilor oamenilor, spunând: „Doamne, dă-le lor puterea de a face acestea pentru mine”. Cât de rar se întâmplă să ne depărtăm de la stăpânii acestei lumi și de la fii oamenilor și să zicem: „Nu voi cere ajutorul nimănui, ci vreau ca Tu să mă ajuți”.

Când deznădejdea noastră vine din adâncimea potrivită, dacă lucrul pe care îl cerem și după care strigăm este atât de important, încât reprezintă toate nevoile vieții noastre, de-abia atunci vom găsi cuvinte de rugăciune și vom putea atinge esența rugăciunii, întâlnirea cu Dumnezeu.

Și totuși, atunci când nu știm nimic despre rugăciune, când nu ne-am rugat deloc sau prea puțin în viața noastră, cum am putea să învățăm să ne rugăm în condițiile vieții în care trăim? Iată cum.

Trezește-te de dimineată, iar primul lucru pe care-l faci să fie cel de a-I mulțumi lui Dumnezeu pentru ea, chiar dacă nu te simți în mod deosebit fericit pentru ziua care urmează. *Aceasta este ziua pe care a făcut-o Domnul, să ne bucurăm și să fim mulțumitori întru ea.* Sfârșind aceasta, acordați răgazul de a pătrunde adevărul spuselor tale și al ceea ce ele înseamnă de fapt - un înțeles care se găsește probabil la nivelul convingerii adânci și nu la unul euforic. Apoi scoală-te, spală-te, îmbracă-te, fă tot ceea ce mai ai de făcut și întoarce-te din nou la Dumnezeu. Întoarce-te la El cu aceste două convingeri. Prima afirmă că ești al lui Dumnezeu, iar a doua că și ziua aceasta este a lui Dumnezeu, o zi pe deplin nouă. Această zi nu a mai existat până acum. Deci ce urmează acum? Ce urmează acum este să-i ceri lui Dumnezeu să binecuvânteze această zi, ca tot ce se va întâmpla în ea să fie binecuvântat și orânduit de El.

Sursa: **Mitropolitul Antonie de Suroj**, *Școala rugăciunii*, Editura Sophia, București, 2006

PROGRAMUL LITURGIC

Sâmbătă 17 mai	18:00	Vecernia și Litia
Duminică 18 mai	08:00	Utrenia și Sfânta Liturghie Ap. Fapte 11, 19-30; Ev. Ioan 4, 5-42; glas 4, voscr. 7 → Duminica a 5-a după Paști (a Samarinenței)

Pentru versiunea digitală și extinsă a buletinului, abonați-vă pe sfantul-ilie.ro.
Strada Doamnei, nr. 18, Sector 3, București

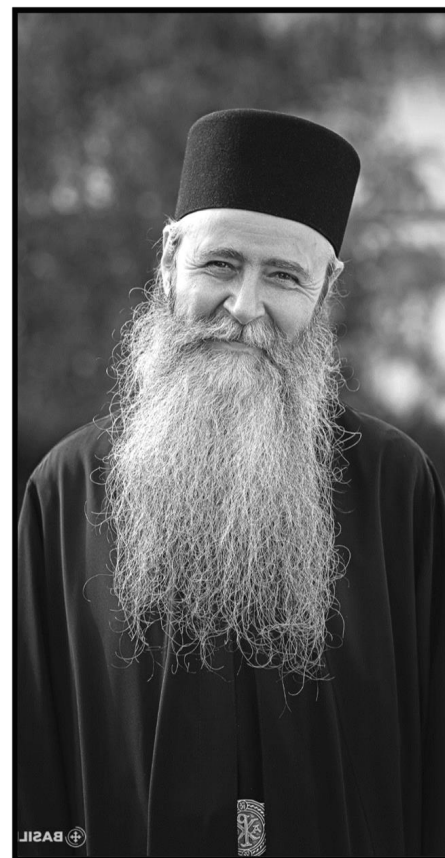
BULETINUL PAROHIEI

SFÂNTUL ILIE - HANUL COLȚEI

"Tot omul trebuie să fie treaz la lucrurile sale, ca să nu se ostenească în zadar."

– Sfântul Arsenie cel Mare

Nr. 575 / 11 mai 2025

PĂRINTELE
ARSENIE MUSCALU

COMOARA ÎNȚELEGERII CELEI NEÎNȚELESE

În timpurile noastre, pentru ca întunericul să fie mai întuneric, restriștea mai mare și greul mai greu, omul a fost lovit groaznic în ceea ce constă tăria lui, punctul lui de sprijin în fața a toată suferința, și anume, a fost lovit în credința lui. Și n-aș vrea să smintesc pe nimeni, nici să tulbur conștiința nimănui, dar am să mă exprim totuși așa: în timpurile noastre mintea a înlocuit credința. Sau, cel puțin, a strecurat în apele limpezi ale credinței tulburarea și împărțirea felurimii gândurilor.

Vreți să arătam acest lucru printr-un mic exemplu? Iată! Expresia pe care am folosit-o mai înainte, "înțelegerea cea neînțeleasă", o găsiți în cărțile bisericesti mai vechi și ea exprimă starea evlavioasă, credincioasă, a sufletului omenesc care cinstește taina lui Dumnezeu. Dar în cărțile bisericesti mai noi nu mai găsiți

expresia aceasta, sau o găsiți, dar puțin schimbată. În loc de "înțelegerea cea neînțeleasă" găsiți expresia "înțelesul cel greu de pătruns". Simțiți diferența? Înțelesul greu de pătruns poate să aibă, să zicem, și o ghicitoare, dar, ea, mintea se străduiește și străduindu-se dezleagă înțelesul acela greu de pătruns al ghicitoriei. Expresia nouă este o formă diluată a celei vechi. Cea veche mărturisea cu tărie taina, arăta sfințenia și puterea tainei, de neajuns pentru mintea omenească, oricâte strădanii ar depune ea. Taina de neajuns pentru mintea omenească, dar cunoscută de inima credincioasă. Pe când expresia cea nouă parcă ar sugera că un efort al rațiunii, al minții, ar putea să ia în stăpânire taina. De aceea această transformare a acestei expresii mi se pare că poate ilustra o schimbare ce s-a petrecut, schimbare despre care v-am vorbit, că mintea a tins să înlocuiască credința.

Nu vreau să spun că cei care s-au ocupat cu reeditarea unor cărți bisericești, Ceaslovul, acatistiere, cărți de rugăciuni, au trădat cu bună știință textul cel vechi. Chiar mi se pare că de multe ori prea mult ne îndreptăm atenția în direcția aceasta, în afară, umplându-ne de bănuieli, de osândiri, de tulburări, uitând de dușmanul cel dinăuntru. Poate prea mult ne temem că ne va fi furată credința de niște trădători ai ei și în inima noastră ne despărțim de cei pe care îi socotim așa,

trădători ai credinței și cumva ne împărțim în două tabere: noi și ei.

Dar eu aș vrea să mă refer la o stare a minții, la o stare a lucrului omenesc pe care mi se pare că o avem de plâns împreună. Exemplul pe care vi l-am dat a fost totuși ales la întâmplare, și el nu este esențial, dar starea aceasta a lucrului omenesc cred că ne privește pe toți, cred că ea trebuie să fie spre luarea-aminte a noastră, a tuturor. Și cu privire la aceasta, să știți că oamenii sfinți, oamenii duhovnicești ai veacului nostru au tras, ca să spunem așa, un semnal de alarmă. Starea aceasta a fost diagnosticată de ei. Această stare este boala cea mai mare, este suferința cea mai mare a sufletului omenesc în timpurile noastre. Sau, din cauza acestei stări îi este greu omului de astăzi să se apropie de înțelegerea cea neînțeleasă a suferinței.

Dar să vedem cum diagnostichează oamenii duhovnicești, îmbunătățiți, sfinți, ai timpului nostru această stare. Cuviosul Paisie Aghioritul spune: "În epoca noastră, în care s-au înmulțit cunoștințele, încrederea numai în rațiune a zguduit din nefericire credința din temelii și a umplut sufletele de semne de întrebare și de îndoieli. De aceea suntem lipsiți de minuni, pentru că minunea se trăiește și nu se explică prin logică".

Iar părintele Dionisie Ignat de la Colciu, marele duhovnic roman, care a trăit 80 de ani în muntele Athos, spune și dânsul: "Din multa iscodire

a minții și înălțare și părere, piere credința. Se retrage din suflet. Un ucenic l-a întrebat pe Bătrânul său când va veni sfârșitul. Și Bătrânul a răspuns: când se va înmulți mintea. Și asta o vedem astăzi", zice Părintele Dionisie.

Sfântul Ignatie Briancianinov, cu mai bine de 100 de ani înainte de acești doi cuvioși Părinți, către jumătatea secolului al XIX-lea, a observat cu durere o prefacere primejdioasă a vieții creștinești și a scris pe larg despre faptul că se vede cum creștinii tot mai mult pierd înțelesul cel adevărat al vieții creștinești. Se vede cum tot mai mult valorile umanismului și raționalismului înlocuiesc în viața lor Descoperirea dumnezeiască și Tradiția. Sau spus mai de-a dreptul, Sfântul observa cum vechiul mod de viață, în ascultare de dumnezeieștile porunci, ascultare din dragoste, în simplitatea inimii, acest mod de viață începe să se stingă și apare un mod de viață nou, modul de viață al omului care-și caută voia lui, se ghidează numai după simțirea lui, numai după înțelegerea lui. Toate acestea Sfântul le vede, așa cum și sunt, toate le vede ca pe o lepădare de credință, ca pe o apostazie, ca pe începutul împlinirii cuvintelor profetice ale Sfântului Apostol Pavel: Antihrist nu se va arata până nu va veni mai întâi lepădarea de credință.

Deci Părinții duhovnicești, oamenii sfinți ai timpului nostru, ne vorbesc despre aceasta slăbire, sau despre aceasta pierdere a credinței.

Ea este mai greu de observat pentru că îmbracă forme mai subtile decât în trecut, uneori se deghizează chiar în hainele credinței.

Sfântul Teofan Zăvorâtul spune despre timpurile din urmă: "Deși numele de creștin va fi auzit pretutindenea și peste tot vor fi biserici și slujbe, toate acestea nu vor fi decât părelnicie, căci întru acestea se va sălășlui o adevărată apostazie".

Deci, slăbirea sau pierderea credinței este suferința cea mai mare, este boala cea mai mare a sufletului omenesc în timpurile noastre. Sau, putem să spunem și altfel: din pricina slăbirii credinței este omul atât de neajutorat, uneori zdrobit, în timpurile noastre, în fața suferinței. Pentru că slăbind credința, el nu se mai poate mângâia, nu se mai poate împărtăși din comoara înțelegerii celei neînțelese pe care o oferă biserica și în care au aflat mângâiere părinții noștri.

Sursa: **cuvantul-ortodox.ro**

PĂRINTELE ANTONIE DE SUROJ

ESENȚA RUGĂCIUNII

De cele mai multe ori, rugăciunea noastră nu are destulă însuflețire, destulă convingere, destulă credință, tocmai pentru că deznădejdea noastră nu este destul de adâncă, Îl vrem pe Dumnezeu împreună cu atât de multe alte lucruri pe care le avem, dorim ajutorul Lui, dar în același timp